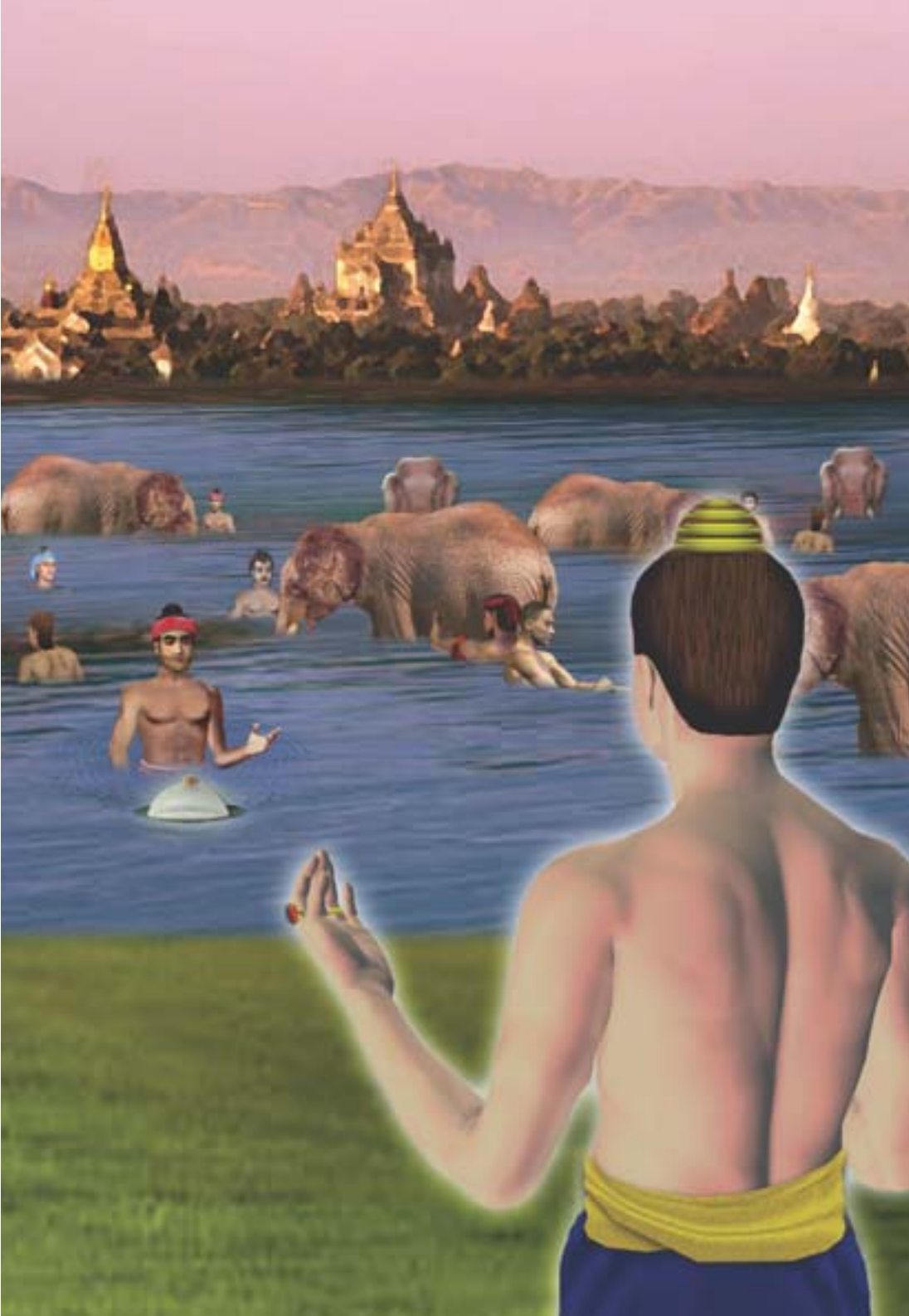




ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อม
สว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรักมี靳ใด บุคคลผู้สมบุรณด้วยศีล
มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก ด้วยการให้
靳靳





ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๒๕

คนเราต้องชำระล้างร่างกายให้สะอาดทุกวันด้วยน้ำฉันใด
จิตใจก็เช่นกัน จำเป็นต้องชำระล้างให้สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการ
เจริญภาวนา ฉะนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสั่งสอนให้พุทธ-
บริษัทเห็นความสำคัญของการฝึกฝนใจว่า ใจที่ผ่องใส ย่อมเป็น
บ่อเกิดแห่งความสุข เป็นทางมาแห่งมหากุศล เป็นเครื่องนำ
สัตว์โลกทั้งหลายไปสู่สุคติภูมิและนำทุกชีวิตไปสู่เป้าหมายอันสูงสุด
คือ การบรรลุมรรคผลนิพพาน

พระลัมมालัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน สุมณสูตร ว่า

“ยถาปี จนฺโท วิมโล	คจฺฉํ อากาสธาดุยา
สพฺเพ ตารคณํ โลเก	อากาเย อติโรจติ
ตเถว ลีลสมฺปนฺโน	สทฺโธ ปุริสบุคคลิ
สพฺเพ มจฺฉริโน โลเก	จาเคน อติโรจติ

ดวงจันทร์ปราศจากมลทิน โคจรไปในอากาศ ย่อม
สว่างกว่าหมู่ดาวทั้งหลาย ด้วยรัศมี ฉันใด บุคคลผู้สมบูรณ์
ด้วยศีล มีศรัทธา ย่อมไพโรจน์กว่าผู้ตระหนี่ทั้งหลายในโลก
ด้วยการให้ ฉะนั้น”

มนุษย์ทุกคนเกิดมาในโลกนี้ ต่างปรารถนาความสุขและ
ความสำเร็จในชีวิต อยากเป็นผู้ร่ำรวยพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ
รูปสมบัติ คุณสมบัติ ซึ่งทั้งหมดจะเกิดขึ้นได้ ต้องอาศัยบุญ



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๒๖

อย่างน้อยผู้หนึ่งต้องเริ่มต้นด้วยการให้ คือ ต้องสามารถเอาชนะความตระหนี่ที่มีอยู่ในใจให้ได้เสียก่อน เปรียบเสมือนดวงจันทร์เมื่อพ้นจากเมฆหมอก ย่อมปรากฏความสว่างไสว ใจที่หลุดพ้นจากกระแสแห่งความตระหนี่ก็เช่นเดียวกัน จะใสสว่าง เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญกุศล และสามารถดึงดูดมหาสมบัติที่จะบังเกิดขึ้นได้โดยง่าย

ปกติของคนตระหนี่จะไม่ชอบให้ทาน เพราะเขากลัวความจน กลัวว่าทรัพย์ที่ให้ไปจะสูญเปล่า แต่ผู้รู้กลับบอกว่า ยิ่งให้จะได้ เพราะการทำความดีใดๆ ที่จะไม่ส่งผลนั้น เป็นไม่มี หากเริ่มดำรงตนอยู่ในสถานะของผู้ให้ ใจของเราจะสูงขึ้น เป็นอิสระจากความตระหนี่ และจะขยายออกไปอย่างไม่มีประมาณ เมื่อถึงขีดถึงคราวที่บุญส่งผลจะได้รับเกินควรเกินคาดทีเดียว แม้ตัวเรายังรู้สึกอัครรรยในตัวเอง

*เหมือนดังเรื่องของสามเณรอรหันต์ ที่ในอดีตชาติเคยยากจนมาก่อน แต่ด้วยอานิสงส์ที่ทำบุญชนิดทุ่มสุดใจ เพราะเห็นคุณค่าของบุญยิ่งชีวิต ทำให้บุญลิขิตได้มาเกิดเป็นลูกของมหาเศรษฐี



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๒๓

เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตรผู้เป็นอัครสาวกเบื้องขวาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความกรุณาที่จะมาโปรดมหาเสนพราหมณ์ เพราะปรารถนาที่จะให้อริยทรัพย์อันประเสริฐ ติดตัวเขาไปในสังสารวัฏ จึงไปบิณฑบาตหน้าบ้านบ่อยๆ พราหมณ์เห็นพระสารีบุตรแล้วคิดว่า ทรัพย์สมบัติในบ้านของเราไม่มีเลย เครื่องไทยธรรมที่พอจะใส่บาตรพระก็ไม่มี จึงไม่กล้าออกมาพบ ได้แต่หลบหน้าอยู่ในบ้าน

วันหนึ่ง พระเถระได้ไปที่บ้านนี้อีก เผอิญเช้าวันนั้น พราหมณ์ได้ข่าวปายาสมาถาตหนึ่ง กับผ้าสาฎกเนื้อหยาบอีกผืนหนึ่ง ท้นที่ที่เห็นพระเถระบิณฑบาตผ่านมา ท่านคิดว่า ขณะนี้ไทยธรรมของเรามีพร้อม ครีธาของเราก็เต็มเปี่ยม เนื่อนาบุญอันบริสุทธิ์อยู่ตรงหน้าแล้ว ฉะนั้นเราควรถวายทานแด่พระเถระในวันนี้ พราหมณ์รับนิมนต์พระเถระให้รับบาตร และน้อมถวายข้าวปายาสลงในบาตรด้วยความปิติเป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่พราหมณ์ถวายข้าวไปได้ครึ่งหนึ่ง พระเถระก็ปิดบาตร พราหมณ์รีบกล่าวว่า “ขอท่านอย่าได้อนุเคราะห์กระผม เพียงแค่ชาตินี้เลย โปรดอนุเคราะห์กระผมในภพชาติเบื้องหน้าด้วยเถิด” แล้วถวายอาหารจนหมดถาด พร้อมผ้าสาฎกอีกหนึ่งผืน นับตั้งแต่วันนั้น พราหมณ์เพียรตามระลึกถึงบุญใหญ่ที่ได้ทำแบบทุ่มสุดใจในครั้งนั้น



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๒๘

ด้วยผลแห่งทานบารมีที่ได้ทำบุญอุทิศทักษิณานุเคราะห์บุคคล เมื่อ
ละโลกไปแล้ว บุญจึงส่งผลให้พราหมณ์ไปเกิดในตระกูลอุปัฏฐาก
ของพระเถระในเมืองสาวัตถี ในวันที่ท่านเกิด พวกญาติได้นิมนต์
พระเถระมาฉันภัตตาหารที่บ้าน ทันทีที่เด็กน้อยเห็นพระเถระ
เขาระลึกชาติได้ว่า ที่ตนได้เกิดในตระกูลของมหาเศรษฐีผู้ใญ่บุญ
ในชาตินี้ ก็เพราะอาศัยพระเถระรูปนี้ วันนี้นับว่าเป็นบุญลาภอัน
ประเสริฐ ที่ได้ถวายทานอีก

เมื่อพวกญาติจะอุ้มเข้าไปหาพระเถระ เด็กน้อยจึงใช้นิ้ว
มือเกี่ยวผ้ากัมพลไว้ไม่ยอมปล่อย ญาติเห็นอาการนั้น จึงอุ้ม
เด็กพร้อมผ้ากัมพลเข้าไปถึงเบื้องหน้าพระเถระ เด็กน้อยปล่อยผ้า
ให้ตกลงแทบเท้าท่าน พวกญาติจึงหยิบผ้าผืนนั้นขึ้นมามาวาง
แล้วพากันตั้งชื่อเด็กน้อยนั้นว่า “**ติสสะ**” เหมือนชื่อเดิมของ
พระเถระก่อนที่จะบวช

ต่อมาเมื่อติสสะอายุได้เพียง ๗ ปี บุญในตัวของเขา
เต็มเปี่ยม เห็นทุกข์ภัยในการเกิดบ่อยๆ จึงขอบวชเป็นสามเณร
อยู่กับพระสารีบุตรเถระ ฝ่ายบิดามารดาไม่ได้ขัดข้อง จิตยินดี
และอนุโมทนา จึงพาไปหาพระเถระ ท่านได้ถามเพื่อทดสอบ
กำลังใจว่า “การบรรพชาเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เมื่อต้องการ
ของร้อนก็ได้ของเย็น เมื่อต้องการของเย็นก็ได้ของร้อน เธอจะ



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๒๕

อดทนต่อความลำบากได้หรือ”

ติสสะตอบด้วยความมั่นใจว่า “กระผมอดทนได้ และจะทำทุกอย่างตามที่พระอาจารย์สั่งสอน”

พระเถระจึงรับเป็นอุปัชฌาย์บวชให้ในวันนั้นทันที

เมื่อออกบวชแล้ว สามเณรได้เข้าไปบิณฑบาตในเมืองสาวัตถี ด้วยอานิสงส์ที่เคยถวายทานแด่พระสารีบุตรเถระด้วยความเคารพ โดยไม่มีความตระหนี่ติดค้างอยู่ในใจ ทำให้ชาวเมืองเกิดความรักและศรัทธาในตัวสามเณรมาก ต่างชักชวนกันมาถวายทานมากมาย

ในช่วงฤดูหนาว สามเณรเห็นเหล่าภิกษุนั่งผิงไฟด้วยความหนาวสั่น จึงได้นิมนต์ภิกษุทั้งปวงรูปเข้าไปบิณฑบาตในเมืองแล้วแจ้งความประสงค์ว่า ต้องการผ้ากัมพลสำหรับพระภิกษุเพื่อห่มกันหนาว ขณะนั้น มีชายคนหนึ่งเห็นว่า การทำทานไม่มีประโยชน์ มีแต่จะทำให้ทรัพย์หมดไป เขาจึงเที่ยวป่าวประกาศห้ามชาวเมืองทำบุญ แต่ด้วยบุญกุศลที่สามเณรได้ทำไว้ดีแล้ว ทำให้ชาวเมืองเกิดความเลื่อมใสศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น ทันทีที่เห็นสามเณรและพระภิกษุนับพันรูปนั้น จึงช่วยกันบอกบุญรวบรวมผ้ากัมพลจนครบ ๑,๐๐๐ ผืน มาถวายสามเณรได้อย่างอัศจรรย์



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๓๐

สามเณรติสสะจึงเป็นที่รักของเหล่าภิกษุมานัก และถึงแม้จะมีลาภเกิดขึ้น อีกทั้งมีบริวารห้อมล้อมมากมาย แต่สามเณรก็ไม่ได้ยึดติดในสิ่งเหล่านั้น ท่านได้หาโอกาสไปบำเพ็ญเพียรภาวนาในป่าตามลำพัง ตั้งใจปฏิบัติจนบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย

เราจะเห็นได้ว่า **ชีวิตนี้เราลิขิตเอง เทวดาหรือพรหมไม่สามารถมาลิขิตแทนได้** เราปรารถนาจะให้ชีวิตดำเนินไปใน **ทางใด ก็อยู่ที่เราจะเลือกเดินเอง** วิสัยของนักปราชญ์บัณฑิตนั้น แม้จะพรึงพร้อมไปด้วยทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ คุณสมบัติ ท่านกลับไม่ประมาทเพลิดเพลินอยู่เพียงแค่นั้น แต่จะมุ่งหวังเพียรทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพื่อให้เข้าถึงความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

พวกเรานักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน ต้องตั้งมั่นในคุณ-
ความดี เพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป อย่าได้ย่อท้อต่ออุปสรรค
เพราะบุญที่ทำจะเป็นพลบัจจัย เกื้อหนุนให้เราสร้างบารมีได้
อย่างสะดวกสบาย เนื่องจากการสร้างบารมีต้องทำกันเรื่อยไป
จึงควรสร้างกันเป็นทีมใหญ่จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เพื่อ
ช่วยเหลือทั้งตัวเองและมวลมนุษยชาติ ให้ได้เข้าถึงความเต็ม
เปี่ยมของชีวิต คือ ให้เข้าถึงพระธรรมกายเหมือนกัน เพราะ
ฉะนั้นไม่ว่าเราจะอยู่ในอิริยาบถใด จะยืน เดิน นั่ง นอน อย่าลืม



ชีวิตที่ลิขิตได้ด้วยบุญ

๔๓๑

นำใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นแหล่งแห่งบุญกุศล
เอาบุญใส่ๆ จากการทำให้หยุดนิ่ง ซึ่งจะเป็นบุญพิเศษให้เรา
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ดังนั้นให้ทุกๆ ท่านตั้งใจหยุดนิ่งกัน
ให้ดี ให้เห็นดวงธรรมชัดใสสว่าง ได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

